

Въ най-скрититѣ и затѣнтени кѣтища на нашата родина се разнесълъ този звѣнъ и вестилъ празникъ на нашия народъ. Съ свѣщъ въ рѣка излѣзли всички по стѣгдитѣ, колѣничели подъ синьото небе и казали своята първа молитва „Отче нашъ“ на роденъ български езикъ. Свещеници съ кандилници въ рѣка осветили тѣхната молитва и тѣхнитѣ първи храмове, кѣдето съ радостни сѣрдца приели тѣ своето първо причастие.

Въ всѣко село, въ всѣки градъ построилъ царь Борисъ църквица, гдето съ вѣра всѣки внасялъ своя даръ. А въ Плиска и Охридъ той издигналъ величествени храмове отъ мраморъ и сребро. Майстори зографи изписали светиитѣ, въ златни ризници самъ царьтъ ги облѣкълъ, и съ небесни полюлеи имъ освѣтилъ лицата. И оживѣли тѣ, и отъ небето слѣзнали въ сѣрдцето на народа и съ своята дѣсница ги благословили. Боили и войни, занаятчи и боляри приели тѣзи светии за свои покровители. И слѣзналъ тогава Духъ Свети надъ нашия народъ. Затова и велика била тогава българската дѣржава. Затова и славниятъ царь Симеонъ, който заелъ престола следъ баща си, прославилъ българския воинъ, развѣлъ нашироко знамето на своя народъ, и отъ тежко злато изковалъ святата книга на българската история. Защото билъ воденъ отъ Божията дѣсница, вдѣхновяванъ билъ отъ молитвитѣ на своя баща свети царь Борисъ, който тихо завършилъ своитѣ праведни дни въ манастирската килия, обграденъ отъ свѣтлия ореолъ на български светия.

Българската книга

И ний сме дали нѣщо на свѣтътъ,
и на вси славяни книга да четатъ.

„Паисий“

Обичайте и пазете българската книга, защото тя ни е даръ отъ Господа. Когато въ девети вѣкъ свети царь Борисъ покрѣсти българския народъ, Богъ се възрадва въ небесата, обикна ни и ни изпрати въ свѣтли